

Pořádně, ale pořádně velký průšvih

Gladys Gatsbyová stála u kuchyňské linky a držela hořák tátovy těžké letlampy nad keramickým hrnečkem. Jen stisknout tlačítko, které mělo proměnit obyčejný vaječný krém v křupavou sladkou pochoutku. A právě v té chvíli zaslechla, že venku bouchny dveře od auta.

Na chvíli se zarazila, ale pak se podívala na hodiny. Bylo teprve čtvrt na šest, pořád měla dobrou třičtvrtěhodinu, než se rodiče vrátí z práce domů. Dřív se nikdy nevraceli. *To budou jenom sousedi*, řekla si a vrátila se ke svému projektu.

Uvědomovala si, že ta letlampa není zrovna ten nejlepší nástroj pro přípravu dezertů. Především byla o dost větší než ta, která byla vyfocená v kuchařce. Navíc měla na straně velkým písmem napsáno VAROVÁNÍ: EXTRÉMNĚ HOŘLAVÉ. Jenže Gladys nikdy nevzdávala své kulinářské experimenty jen proto, že její rodiče neměli to správné vybavení. Zrovna minulý týden vyválela těsto na koláč násadou od rozbitého deštníku a dopadlo to skvěle.

Ale stejně by bylo prima, pomyslela si, zatímco upravovala pozici hořáku, kdyby mi k jedenáctinám dali tu malou cukrářskou plynovou pistolí, kterou jsem si přála, místo toho hloupého tabletu.

Jenže dostala tablet, takže teď neměla nic lepšího než tenhle starý krám z garáže. *Nedá se nic dělat*, řekla si, zkrřížila si v teniskách prsty pro štěstí (ruce měla tak trochu plné), zhluboka se nadechla a zmáčkla spoušť.

Stalo se několik věcí najednou.

V letlampě to zapraskalo a vyšlehl z ní modrý plamen, který byl o pěkných pár čísel delší, než čekala. Dosáhl až daleko za první hrneček.

Venku to zašumělo a ledový zimní vítr se stočil přímo do jejich kuchyňského okna, takže lehoučké bílo-modré závěsy začaly vlát všude kolem.

A venku zacinkaly klíče, pak cvakl zámek a někdo otevřel vchodové dveře.

Za chvíličku už uslyšela v hale kroky rodičů.

„Gladdy!“ zavolal na ni táta. „Vezeme pizzu!“

Zaměst stopy! pomyslela si Gladys. Sundala prst ze spouště, jenže k jejímu zděšení z letlampy pořád šlehaly plameny. Zoufale spouští zalomcovala, jenže tím oheň spíš ještě přiživila.

Kroky se blížily.

Pevně uchopila letlampu a ze všech sil se pokusila stočit plamen od pracovní desky zpět nad řádku hrnečků s vaječnými krémy. Krusty v tom žáru zhnědly téměř okamžitě. Ještě jednou se pokusila přístroj vypnout a jako zázrakem tentokrát zaslechla

cvaknutí, spoušť povolila a dlouhý modrý plamen začal mizet.

Jenomže pak, přesně v ten okamžik, kdy rodiče vešli do kuchyně a Gladys se chystala otočit a vysvětlit jim, že má celou dobu situaci zcela pod kontrolou, zkrřížily skomírajícímu plamínku cestu rozevláté závěsy, které vmžiku vzplanuly.

Modro-bílá látka vzplanula tak rychle, jako by byla namočená v benzínu. Gladys vrávoravě couvla a před očima jí prolétl celý její tajný kuchařský život.

Viděla tu malou holčičku, jež si hrála na šéfkuchaře a míchala všechno možné v obří keramické míse, kterou rodiče dostali od někoho darem, když se nastěhovali, ale nikdy ji nepoužívali.

Viděla své osmileté já, jak čte první kuchařku a jak se na kole vrací z prvního samostatného nákupu s košíkem napěchovaným přísadami na pasta primavera.

Devět. Deset. Jedenáct. Viděla se, jak připravuje rajčatovou omáčku a vaří mušle v páře, jak míchá jarní salátky a griluje steaky, jak balí domácí suši a šlehá šlehačku. Jak otevírá okennice, aby po vaření vyvětrala, a jak vynáší odpadkové pytle plné vaječných skořápek a slupek ze zeleniny. Jak schovává všechny zbytky do staré rezavé chladničky v garáži, kterou soudě podle jejího obsahu (dvě promáčknuté plechovky od sodovky a vyschlá tuba s vteřinovým lepidlem) už nikdo nepoužíval.

Právě během jedné takové pochůzky do garáže si prvně všimla, jak se ta letlampa zanedbaně válí v rohu...

Z jejího snění ji probral až jakot požárního hlásiče. Táta odhodil kufřík na zem, popadl Gladys za paži a táhl ji pryč od okna.

Máma strhla ze zdi hasicí přístroj a z upraveného drdolu jí vylétly prameny vlasů. A vzduch kolem nich se naplnil bílou pěnou, jak se snažila kuchyň uhasit. Jednou věcí si byla Gladys jistá. Dnešek *nevejde* do historie jako den, kdy dokázala, jaká je vynikající kuchařka, a vysloužila si tím více kuchyňských privilegií. Kdepak, už navěky zůstane dnem, kdy Gladys Gatsbyová zapálila dům... a pokud to její rodina přežije, tak i jako den, kdy se dostala do pořádně, ale pořádně velkého průšvihů.

Za deset minut už Gladys seděla na gauči v obýváku a zírala na své tenisky. Ještě před chvílí byly červené, teď ale měly od vší té pěny z hasicího přístroje spíš takovou lososovou barvu.

Gladys se běžně do průšvihů nedostávala, takže o trestech toho nevěděla o moc víc, než co se dočetla v knížkách. Dostane zaracha? Bude muset dělat všechny domácí práce? Nebo ji vystěhují do komory pod schody?

Po očku se dívala na rodiče, kteří stáli o kousek dál a něco si šeptali. Máma měla roztržené punčocháče a prameny hnědých vlasů jí trčely všemi směry. Tátovi na pohmožděném nose tak nějak divně seděly brýle a jeden rukáv společenské košile měl umazaný od sazí. Ani jeden z nich se netvářil příliš vesele.

Nechtěla na sebe ale poutat pozornost, a tak se honem zadívala na vánoční stromek stojící v rohu. Žárovíčky na něm blikaly a střídavě osvětlovaly ozdoby, které jim už roky posílala teta Lydie. Její nejoblíbenější – chilli paprička, v níž bylo vyryto její jméno – se zablýskla a hned zase zmizela ve tmě.

„Gladdy?“

Gladys vyskočila. Začal se jí svírat žaludek, jako když snědla

ty mastné věci, které většinou její rodiče nosili domů na večeři z Mastného burgeru nebo Fredovy smažírny.

„Ano?“ pípla tak odvázně, jak jen mohla.

Táta si klekl vedle gauče. „Pojdme to vzít od začátku. Mohla bys nám vysvětlit, co přesně jsi v té kuchyni dělala?“

Gladys řekla pravdu. „Připravovala jsem crème brûlée.“

„Krám brýle?“ pohlédl táta tázavě na svou ženu, která jen pokrčila rameny. „Co je krám brýle?“

Gladys si povzddechla. Pokud se nějaké jídlo nenacházelo v nabídce alespoň jednoho řetězce s rychlým občerstvením ve městě, její rodiče ho neznali. „To je takový dezert,“ vysvětlila. „Vaječný krém s křupavou vrstvou zkaramelizovaného cukru na povrchu. *Brûlée* znamená francouzsky *spálený*.“

„Takže teď máme brûlée závěsy, ne?“ zasmál se táta vlastnímu vtipu. Nicméně mamince to asi vtipné nepřipadalo, jelikož se rozhodla vzít výslech do svých rukou. Na obličejí měla bílou pěnu z hasicího přístroje a na rtech rozmazanou rudou rtěnku. Vlastně vypadala jako klaun, děsivý klaun.

„Gladys,“ začala a dala si ruce v bok, „kdo tě vůbec naučil tenhle krám... tu věc dělat?“

Gladys se zhluboka nadechla. „To jsem se naučila sama,“ vyhrkla. „Viděla jsem v televizi, jak ho připravují kuchaři, a recept jsem si našla v jedné ze svých kuchařek, takže...“

„Takže sis prostě řekla, že vytáhneš z garáže tátovu letlampu a vyzkoušíš, co umí?“

„Ne!“ zaúpěla Gladys. „Chci říct, prostě jsem se nerozhodla

jen tak z ničeho nic... že půjdu a popadnu letlampu. Všechno jsem opravdu dobře naplánovala. Obvykle jsem moc dobrá kuchařka.“

„Obvykle?“ pozvedla máma jedno pěnou vybělené obočí.

Ale ne.

To už se do toho opět vložil táta. „Gladdy, je tohle poprvé, cos něco sama vařila?“

Svíravý pocit v žaludku zesílil. Gladys zavrtěla hlavou.

„Proč sis od nás ale nenechala pomoci?“ vyptával se táta. „Mohli jsme přece ten zákusek udělat společně.“

Gladys si vzpomněla na těch pár případech, kdy se *pokusila* vařit spolu s rodiči. Pokaždé to skončilo katastrofou.

Když dovolila mamce, aby šla nakoupit přísady, tak se vždycky vrátila s variantami bez tuku a bez cukru s tím, že přece chutnají úplně stejně jako ty normální.

Nechutnaly.

Nicméně se aspoň držela receptu. Zato táta, ten v recepty nevěřil, takže když ho nechala bez dohledu třeba jen na minutu, začal náhodně přidávat všechno možné, jelikož experimentováním se recept přece vždycky jen vylepší.

Nevylepší.

Nejhorší ale bylo, že i když se jim společně podařilo jídlo nějak slušně připravit, rodiče odmítali použít troubu nebo sporák, když to přece mohli šoupnout do mikrovlnky.

„Ale sušenky nemůžete péct v mikrovlnce!“ úpěla Gladys během jejich posledního a zároveň nejšílenějšího rodinného vaření.